

Nummer 10 og 11, at have en stor Deel for sig. Jeg skulde ikke være fremkommen dermed, hvis der ikke i § 12, som den nu er, allerede var gjort Brud paa Principet ved at tilstaae den, der har brugt Selvangivelse, Afgang til en Medsættelse; men efterat dette er steet forekommer Endringen mig, at være rigtig og noget, der kan tjene til at fremkalde Billighed og maatte ikke ringe Veroligelse i Kommunerne med Hensyn til den hele nye Indretning. Jeg troer, at det vilde være helbigt, om det under Nr. 12 fremsatte Forslag blev vedtaget, og jeg formaaer ikke at skjønne, at Vedtagelsen vilde lægge nogen afgjørende Hindring i veien for Lovens Tilendebringelse. Det under Nr. 14 stillede Forslag er af en egen Bessaffenhed. Selv om jeg, hvad jeg i dette Øieblik ikke gjør, tilbagetager de andre Forslag, er Nummer 14 af den Bessaffenhed, at, selv om der ikke krævedes Thingets Afgjørelse af noget andet Forslag, vilde jeg ikke paa tage mig det yderligere Ansvar, der ligger i selv at slaae et Forslag ihjel, og spare Thingets øvrige Medlemmer for at tage Deel i et saadant Mord.

Willing: Naar den ærede Minister udtalte som Gjenfvar paa de Endringsforslag, der ere stillede til § 12, at derefter vilde Loven komme over paa et Princip, saa den omtrent blev som en Formue- og Leilighedsstat, da skal jeg i saa Henseende fatte mig meget kort, idet jeg kan henholde mig til, hvad min ærede Medforslagsstiller (Hægle) har udtalt; men jeg vil dog henvende det Spørgsmaal til den høitagtede Indenrigsminister, om det ikke vil være nødvendigt at faae dette Forslag vedtaget, saameget mere, som den ærede Minister selv indseer den store Vanskelighed, der er ved i Instruxen at bestemme, hvilke disse „særlige Forhold“ ere. Man maa vistnok indskrænke sig til at omtale „Forholdene“, og lade „det Særlige“ falde bort, og jeg vil henstille, saavel til den ærede Ministers som til Thingets Overveielse, om man, naar man har en Lov til Forhandling her i Landstthinget, virkelig skulde være bange for, at Loven ikke skulde komme ud, fordi den vendte tilbage til det andet Thing med en ringe Forandring, om man her i

Landstthinget ved Behandlingen af en saa vigtig Lov, der dog omfatter store og bethydelige Summier, skal arbejde under et saadant Tryk, at man maa vedtage Loven, uden at kunne faae et saa lille Ord som „særlige“ ud af den. Hvis det skulde være Tilfældet, maatte jeg virkelig meget beklage det. Jeg troer ikke, at der kan være Noget til Hinder for, hvis Endringsforslaget vedtages, at Loven dog i de saa Dage, der ere tilbage, kan komme til Behandling i det andet Thing, og jeg har det Haab, at man der vil gaae ind paa Forandringen, thi jeg har hørt Stemmer, selv af dem, der vare med at vedtage Loven, udtale, at den er næsten uigjennemførlig, eller i alt Fald meget vanskelig at gennemføre. Jeg vil endnu engang henstille til den ærede Minister, om det ikke er ønskeligt, at dette lille Forslag bliver vedtaget. Endelig skal jeg, før jeg slutter, atter tillade mig at henvende det Spørgsmaal til den ærede Minister, som jeg før fremsførte med Hensyn til Forholdet imellem Eier og Fæster, om den ærede Minister ved Instruxen muligens vil kunne bringe dette Endringsforslag til Udførelse.

Indenrigsministeren: Jeg maa bede undskyldt, at jeg forglemte at svare den ærede Landstthingsmand paa den sidstnævnte Forespørgsel. Jeg opfatter Loven ganske som den ærede 3die Landstthingsmand for 5te Kred (F. Nielsen), nemlig saaledes, at det ligger i Loven, at Brugeren i sin Kommune kun kan fradrage den Hartkornsskat, han selv har erlagt, men derimod ikke den, som Godseieren har erlagt af den Jord, han har i Brug.

Willing: Maa jeg bede om Ordet?

Formanden: Ja, men den ærede Landstthingsmand maa ikke komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal, der ved en tidligere Paragraph har været under Forhandling. Jeg har ikke villet affjære en enkelt Bemærkning desangaaende, men en Forhandling derom kan ikke finde Sted.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, gif man til Afstemning, efterat Formanden forinden Forhandlingens Slutning havde bemærket, at han